

LE ENO JE POTREBNO

Gostoljubnost

Papež Frančišek o lepoti
»belobradega Boga«

Papež Frančišek je na tedenski splošni avdienci 17. avgusta nadaljeval katehezo o pomenu in vrednosti starosti. Spodbuja mlade, naj presežejo generacijski prepad in sprejmejo »verodostojno pričevanje« starejših.

Papež Frančišek je na splošni avdienci razmišljal o vrednosti starosti in se osredotočil na videnje preroka Daniela, v katerem je poudarjena vez med starostjo in mladostjo. Človek v Danielovem videnju je opisan kot star človek z belimi lasmi kot sneg.

Frančišek je dejal, da so »snežno beli lasje starodavni simbol prastarega časa in večnega obstoja.« To je lepota »belobradega Boga«.

Sveti oče je poudaril, da naši veri ni treba odvzeti simbolov, ko poskušamo drugim razlagati Sveto pismo. Podoba Boga, ki s snežno belimi lasmi bdi nad vsem, ni neumen simbol. Je svetopisemska podoba, plemenita in celo nežna. Kot je po navedbah spletnega portala *Vatican News* dodal papež, je Bog hkrati star in nov, saj je večnost. Človeštvo mora na enak način ponovno odkriti pomen medsebojnega sodelovanja starejših in mladih ter izmenjave izkušenj. »Starost mora otrokom pričevati, da so blagoslov«, tako da sprejmejo »skrivnost našega cilja v

življenju«. Starejši blagoslovljajo življenje, ko pride in gre. Papež je dejal, da imajo starejši edinstven način pričevanja, ki je za otroke verodostojen. »Neustavljivo je, ko stara oseba blagoslavlja življenje, ki mu pride naproti, in odloži kakršno koli zamero do življenja, ko gre. Pričevanje starejših združuje generacije, prav tako različne razsežnosti časa: preteklost, sedanjost in prihodnost.« Otroci naj imajo stik z umirajočimi. Papež Frančišek je katehezo sklenil s spodbudo staršem, naj dovolijo svojim otrokom priti v stik s starejšimi, tudi ko so blizu smrti, da bi tako posredovali »modrost umiranja«. »Zavezništvo med starejšimi in otroki bo rešilo družino« pravi papež. »Smrt je zagotovo težek prehod iz življenja – vendar je tudi tisti, ki sklene čas negotovosti in zavrže uro. Kajti lep del življenja, ki nima več rokov, se začne ravno takrat.« V nadaljevanju je papež Frančišek pojasnil pomembnost srečevanja med starimi starši in vnuki in da se vnuki srečujejo s starimi starši, saj bodo – po besedah preroka Joela – ti pred vnuki sanjali o velikih rečeh, in mladi bodo pri starih starših črpali moč za prihodnost in preroštvo. Hvala vam, naši dragi stanovalci, za vaše pričevanje o življenju. Z veliko hvaležnostjo vas poslušamo. Naj vam dobri Bog podeli veliko moči, da boste nam, mlajšim, še naprej posredovali modrosti življenja. Bog vas živi!

(Vir: <https://radio.ognjisce.si/sl/234/novice/32748/papez-razglasil-svetovni-dan-starih-starsev-in-starejsih.htm>)

Amicus Dei

Prof. Anton Trstenjak: Dobro je biti človek

Od rojstva do smrti, v vseh obdobjih življenja,
so v vsakem človeku stvari, ki so dobre
in ob katerih se lahko drug od drugega
učimo ter bogatimo. Samo pozorni bodimo
nanje – na te zvezde, ki se prižigajo v nas
in v drugih ter svetijo tudi takrat,
ko ugasnejo vse druge luči.
Zbrane v čudovita ozvezdja,
te človeške svetilke odganjajo strah,
obup, malodušje in nam kažejo pot naprej.

Oktober, mesec rožnega venca

Rožni venec (tudi *roženkranc* ali *molek*) je tudi venec jagod na vrvcu, ki se uporablja pri molitvi.

Pravijo, da se je molitev rožnega venca razvila kot nadomestilo za molitev 150 psalmov iz Svetega pisma, saj neuki ljudje niso znali brati. Molitev rožnega venca se je izoblikovala ob koncu 16. stoletja in je obsegala 3 dele po 50 Zdravamarij (z nekaj dodatnimi molitvami). Ta oblika je ostala nespremenjena do konca 20. stoletja, ko je papež Janez Pavel II. dodal še četrti – *svetli* del.

Rožni venec govori o Kristusovi skrivnosti. V litanijah to molitev celo imenujemo sveti rožni venec. To pa zato, ker se v njej poglobljamo v samo skrivnost Božje prisotnosti v našem življenju.

Zgodovina in izvor rožnega venca se ujemata s staro prakso menihov in posvečenih oseb, da so molili psalme. S temi psalmi je bil prepleten vsakdan posvečene osebe. Sčasoma se je razvila molitev 150 zdravamarij in 30 očenašev, številka 150 ustreza enakemu številu psalmov v Svetem pismu.

Rožni venec je razdeljen na tri temeljne dele. Veseli, žalostni in čistiljivi. Sveti oče, sveti Janez Pavel II., je dodal tem delom še svetli del rožnega venca.

Rožni venec je molitev ponavljanja, saj kar 50 ponovimo eno molitev zdravamarija v enem samem delu rožnega venca. Zdi se, da se to ne ujema z mislijo

sodobnega človeka. Toda molitev rožnega venca ni podajanje informacij, je ustvarjanje Božjega okolja, v katerem mi lahko Bog zelo osebno spregovori.

Rožni venec, ki je najbolj razširjen, so zelo spodbujali bratje dominikanci in so ustanavljali bratovščine svetega rožnega venca. Poznamo še druge oblike te molitve: serafinski rožni venec, rožni venec Božjega usmiljenja in druge. K širjenju te molitve so prispevala tudi prikazovanja v Lurdu in Fatimi ter stiske krščanskega ljudstva.

Danes je rožni venec molitev mnogih laikov in družin. Obenem pa je postal skupna molitev vse Cerkve, kraj, kjer se različni stanovi v Cerkvi srečamo.

Ob poplavi duhovnih tehnik, ki zasušnjujejo, ker grobo in nesvobodno preoblikujejo našo dušo, spoznavamo rožni venec kot blago šepetanje skrivnosti Gospoda, ki po Mariji vstopa v naše srce.

Rožni venec nam pomaga, da na poti upodabljanja po Kristusu rastemo naproti cilju, ki je svetost. Najpomembnejši razlog za ponovno odkritje in poživitev molitve rožnega venca je poklicanost vseh k svetosti.

»Potrebujemo krščanstvo, ki se bo odlikovalo predvsem po umetnosti molitve«. Krščanska občestva naj postanejo »pristne šole molitve« v novem tisočletju.

(Iz Apostolskega pisma: Rožni venec Device Marije, papeža Janeza Pavla II.)Vir: www.marija.si

Tudi v našem Domu Marija, stanovalci vsak dan molijo rožni venec ob 14. uri. V to prečudovito molitev vtkejo svoje veselje, preizkušnje, skrbi, prosijo za svoje družine, prijatelje in tudi zaposlene. To je za vse nas velika milost.

SVETNIKI – BOŽJI PRIJATELJI

Sveta Rozalija, zavetnica proti kugi

Goduje: 4. septembra

Sv. Rozalija je poleg sv. Roka in sv. Boštjana veljala za zavetnico pred kugo. Pri nas so ji posvečene tri cerkve in ena kapela.

Sv. Rozalija se je rodila okoli leta 1130 na Siciliji v Italiji v grofovski družini. Mladost je preživela na dvoru v Palermu, kjer so jo vzgajali kot kraljično. Ker je bila lepa in

pametna, ji ni manjkalo snubcev, a zanje se ni zmenila. Odločila se je za drugačnega Ženina. Pridružila se je redovnikom, ki so živeli v samoti po pravilih sv. Bazilija v votlini na Monte Reale. Iz dvorca je s seboj vzela le križ in nekaj pobožnih knjig. Ker pa je imela občutek, da je še vedno preblizu ljudi, se je umaknila v bolj nedostopno skalno votlino na gori Monte Pellerino. Tu je živela asketsko in se strogo postila, molila. Izpred njene votline je bil lep razgled na Palermo, hišo njenih staršev, ki niso vedeli, kje je, in so jo povsod neuspešno iskali.

Tu je po šestnajstih letih samotnega življenja umrla 4. septembra 1166.

Po njeni smrti so v skali našli njen napis: *«Jaz, Rozalija, hči Sinibalda, gospodarja Coschine in Rosa, sem se iz ljubezni do svojega Gospoda Jezusa Kristusa odločila prebivati v tej votlini.»* Sprva so ji napravili grob

kar v tej votlini. Njeno češčenje se je hitro razširilo, potem pa so nanjo pozabili.

Skoraj pol tisočletja kasneje (leta 1624), ko je v Palermu razsajala kuga, se je prikazala v videnju lovcu, ki je lovil blizu votline. Tedaj so njene relikvije v slovesni procesiji prinesli v mesto in čez tri dni je kuga prenehala.

Je zavetnica Palermo in Sicilije.

Umetniki jo najpogosteje upodabljajo kot puščavnico, oblečeno v rjavo oblačilo, z razpuščenimi lasmi in z vencem belih vrtnic na glavi. V rokah drži križ in lobanjo.

Pripravila Marica

Sveti Frančišek Borgia - redovnik

Goduje: 3. oktobra

Rodil se je 28. oktobra 1510 v Grandii v Španiji,

umrl pa je 1. oktobra 1572 v Rimu.

Zavetnik: Portugalske, proti potresu

Želja, ki se mu je izmikala

Ob njegovem rojstvu se je mati v smrtni nevarnosti obrnila na sv. Frančiška Asiškega in potem sinu dala njegovo ime. Desetletnega je oče

poslal na dvor kralja Karla V., kjer so ga imeli zelo radi. Na njegovo željo, še bolj pa na željo cesarice Izabele, se je poročil z dvorjanko Leonoro. Pristrčno sta se ljubila in Bog jima je dal osem otrok. Na državnem zboru v Toledu je priljubljena cesarica Izabela nenadoma umrla. Frančišek naj bi spremljal njeno truplo v Granado. Preden so jo dali v grobnico, so krsto odprli, da bi uradno ugotovili smrt. Ko je Frančišek videl, kako je prej lepo cesaričino obličje iznakaženo, ga je to tako pretreslo, da je sklenil odslej služiti samo Bogu. Prosil je cesarja, naj ga razreši službe, a ga je povišal v katalonskega podkralja.

Ko mu je umrl oče, se je Frančišek odpovedal visoki službi in spet prevzel domačo kneževino. Ob njegovem odhodu iz Barcelone je ljudstvo jokalo. V domači kneževini je z besedo in zgledom dosegel, da ni bilo nikogar, ki bi ne šel vsak mesec k zakramentom. Osemintrideset let mu je bilo, ko mu je hudo zbolela žena. Vroče je prosil pred križem za njeno zdravje, vendar se je vdal v božjo voljo, ko je žena umrla. Frančišek je tedaj uredil družinske razmere in vstopil v jezuitski red, s katerim se je tesno povezal že kot katalonski podkralj. Z enainštiridesetimi leti je postal mašnik. Pozneje so ga izvolili za redovnega generala (vrhovnega predstojnika).

KCC246F CC

Vir: druzina.si /Tekst ni lektoriran/

Pripravila: Marica

Molitve nekoč

V literarni kotiček smo dodali še stare molitve, ki ste se jih naučili od staršev, starih staršev, sorodnikov ... pa jih še nismo slišali ali pa so pozabljene. Zapišite jih in pošljite, z veseljem jih bomo objavili. Pripišite tudi, kdaj in kdo vas je molitev naučil.

»Hvaležnost prinaša toplino med ljudi.«

Hvala, Gospod, da si vedno z menoj,
čeprav se tega tolikokrat ne zavedam.

Hvala ti, Gospod, za neštete drobne radosti,
za pisano listje, ki poplesava v vetru,
za sonce, ki je pregnalo jutranji mraz,
za nasmeh, ki mi je ogrel srce,
za bolečino, ki sem jo zmozel darovati,
za čas, ko čutim, da si z menoj,
in za čas, ko te ne čutim,
ko mi ostane le vera, da je vse, kar doživljam,
dar tvoje Ljubezni.

Hvala ti, Gospod, za vse.
Za vse, kar se mi zdi samoumevno,
in se ti nikoli nisem zahvalil

p. Roman Tominec

Nekoč je bil Baržunasti zajček in na začetku je bil zares zelo lep. Bil je debel in okrogel, kot je prav za zajčka. Njegov plašček je bil rjavo in belo lisast, imel je prave kocinaste brčice in njegovi uhlji so bili obrobljeni z rožnatim satenom. Na božično jutro, ko je zagozden tičal v dečkovi nogavici z vejico bodlike med tačkama, je bil naravnost očarljiv.

V nogavici so bile tudi druge stvari, orehi in pomaranče in avtomobilček in mandlji, oblit s čokolado, in miš, ki

se jo je dalo naviti, ampak Zajček je bil najboljši od vsega. Najmanj dve uri ga je imel deček močno rad, nato pa so prišli na večerjo tete in strici. Sledilo je glasno šuštenje ovojnega papirja in odvijanje paketov in med navdušenim ogledovanjem novih daril so na Baržunastega zajčka pozabili.

Dolgo časa je živel v omari za igrače ali na tleh v dečkovi sobi in nihče ni kaj dosti pomislil nanj. Po naravi je bil sramežljiv in ker so ga naredili samo iz baržuna, so nekatere od dražjih igrač vihale nos nad njim. Mehanične igrače so bile zelo ošabne in so zviška gledale na vse druge. Bile so polne modernih zamisli in pretvarjale so se, da so resnične. Model čolniča, ki je preživel že dva božiča in je bil že skoraj ob vso barvo, se je nalezal njihove vzvišenosti in je vsakič, ko se mu je ponudila priložnost, opisoval svojo opremo s tehničnimi izrazi. Zajček ni mogel trditi, da je model, saj ni vedel, da obstajajo pravi zajčki. Misлил je, da so vsi nagačeni

z žagovino kot on, in seveda je vedel, da je žagovina staromodna in je v modernih krogih ne gre omenjati. Celo Tim, leseni lev, ki so ga izdelali invalidni vojaki in bi moral biti bolj širokosrčen, se je šopiril in pretvarjal, da ima zveze z vlado. Ubogi zajček se je med njimi počutil zelo nepomembnega in dolgočasnega in edini, ki je bil prijazen z njim, je bil Krzneni konjiček.

Krzneni konjiček je živel v dečkovi sobi dlje kot vse druge igrače. Bil je tako star, da je bil njegov rjavi plašč na mestih oguljen in je bilo videti šive na njem, iz repa pa so mu izpulili večino dlak, na katere so nizali koralde za ogrlice. Bil je moder, saj je videl prihajati dolgo vrsto mehaničnih igrač, ki so se hvalisale in širokoustile. Videl je, kako so se jim počasi lomile vzmeti in so jih zavrgli, in vedel je, da so samo igrače in da se ne bodo nikoli spremenile v kaj drugega. Kajti čarovnija otroške sobe je zelo nenavadna in čudovita in le tiste igrače, ki so stare in modre in izkušene kot Krzneni konjiček, jo dobro poznajo.

»Kaj pomeni resničen?« je nekega dne vprašal Zajček, ko sta vstric ležala ob steni v otroški sobi, preden je prišla Nana, da bi jo pospravila.

»Pomeni imeti stvari, ki brenčijo v tebi, in ročico, ki štrli ven?«

»Resničen nima zveze s tem, kako si narejen,« je rekel Krzneni konjiček.

»Gre za stvar, ki se ti zgodi. Ko te ima otrok dolgo rad, pa ne samo zato, ker se igra s tabo, ampak te ima resnično rad, tedaj postaneš resničen.«

»Ali boli?« je vprašal Zajček. »Včasih,« je rekel Krzneni konjiček, kajti vedno je govoril resnico. »Ko si resničen, te ne moti, če te prizadenejo.«

»Pa se zgodi kar naenkrat, tako kot če bi te navili,« je vprašal Zajček, »ali postopoma?«

»Ne zgodi se naenkrat,« je rekel Krzneni konjiček. »Resničen postaneš. Dolgo traja. Zato se zelo redko zgodi ljudem, ki se zlahka strejo ali so zajedljivi, ali tistim, s katerimi je treba previdno ravnati. Navadno ti do takrat, ko postaneš resničen, ogulijo že večino dlak, izpadejo ti oči in tvoji sklepi so zrahljani in ves si oguljen. Toda vse to sploh ni pomembno, kajti ko si enkrat resničen, ne moreš biti grd, razen za ljudi, ki ne razumejo.«

»Ti si verjetno resničen,« je rekel Zajček. In takoj nato si je zaželel, da tega ne bi rekel, kajti pomislil je, da je Krzneni konjiček zelo občutljiv. Toda Krzneni konjiček se je samo nasmehnil.

Se nadaljuje

To jutro sem zgodaj vstal. Vzel sem malo soli v pest in se odpravil k Sivčku.

Odpri sem dlan ter mu ponudil. Začel je slastno lizati, medtem sem ga z drugo roko božal po glavi. Dolgo je lizal mojo dlan. Spomnil sem se tistega zimskega dneva, ko se je skotil. Bil je god sv. Antona

Puščavnika. Močno je snežilo. Med čakanjem pred hlevom, da se krava oteli, sem se kratkočasil z lovljenjem snežink na dlan. Da. Dolgo je že tega. Deset let je hitro minilo. Sedaj je sivček v zelo dobri kondiciji. V svojih najboljših letih bi rekli. Spomnim se, ko sem ga prvič vpregel. Kako sva bila oba zelena in nerodna. Ko so prišli sosedovi otroci k nam, smo se domači otroci postavljali in bahali pred njimi, posebno jaz, kako je Sivček krotek. V dokaz temu smo se mu obešali okoli vratu, da so nam noge bingljale v zraku.

Dragi Sivček, vse si prenašal. Bili smo nadležni kot muhe, ki se jih s težavo braniš v poletnem času. Lepe dneve sva preživljala. Bil si moje najlepše in najboljše darilo za god. Ob tebi sem imel veliko veselja in bil si v veliko korist pri hiši.

Ko je šel stari vol od hiše, si prevzel vse naloge, ki sta jih skupaj opravljala. Uspelo ti je vse opraviti. Nekega dne, ko so mi starši naročili, naj grem v trgovino na Trate po stvari, sem te vpregel v srednji voz in se odpravil. Med potjo sem se kar na voz usedel. Pot si poznal in upošteval »komande«. Tudi kadar si bil »nagajiv« ali »neubogljiv«, me nisi spravljaj v slabo voljo. Vzel sem to za del življenja.

Sivčka sem začel krtačiti. Zelo natančno in lepo. Pred tem sem mu prinesel zvrhan koš otave. »Jej,« sem rekel, »od hiše ne smeš lačen. Tudi uredil te bom, da boš blestel. Novi gospodar mora biti navdušen nad teboj.« Krtačil sem mehko dlako, vol se je pri tem zleknil. Kazalo je, da mu odgovarja. Tega je bil navajen, pogosto sem ga krtačil. Dosegel sem

vse dele krzna. Tudi na najbolj občutljivih delih se ni branil. Po končanem urejanju sem ga potrepal po hrbtu. »Tako, prijatelj! Sedaj te lahko oddam.«

Veselim se napredka z nakupom traktorja, s katerim bomo opravljali kmečka opravila. Tehnika gre življenju naproti, vendar čas, preživet s teboj, in vse dogodivščine ne zamenja nobena naprava. To bo ostalo globoko zasidrano v mojem spominu za vse življenje.

Zagorka

SPOMINSKE DROBTINICE

Pogovor o prvem šolskem dnevu - spomini

Bil je četrtek, ob šestih zjutraj sem šel v šolo. Z mamo sva šla do avtobusne postaje. Deset do sedmih je odpeljal proti Idriji. Prišla sva v šolo, učiteljica za prvi razred nas je pričakovala. Učiteljica mi je dala škatlico za svinčnike in zvezek. Potem sem šel v razred. Med odmorom sem šel pogledat, če je mama še zunaj. Pa so mi povedali, da je šla domov.

Zvonko

Ko sem šla v šolo, je bila vojna. Našo šolo so požgali. Pouk smo imeli v gostilni ali »privat« hiši. Pouk je potekal v slovenskem jeziku. Učila me je učiteljica, ki je učila že mojo mamo, starejšo sestro in kasneje mene in mlajšo sestro. Ko je šola pogorela, nas je vzela gospa Likar (učiteljica) k sebi domov v predsobo. Nekaj nas je bilo pri pouku, nekaj učencev pa je zlagalo drva v drvarnici. Ker nismo znali zlagati, so se drva podrla. Potem nam je prišla pomagat in smo drva le zložili.

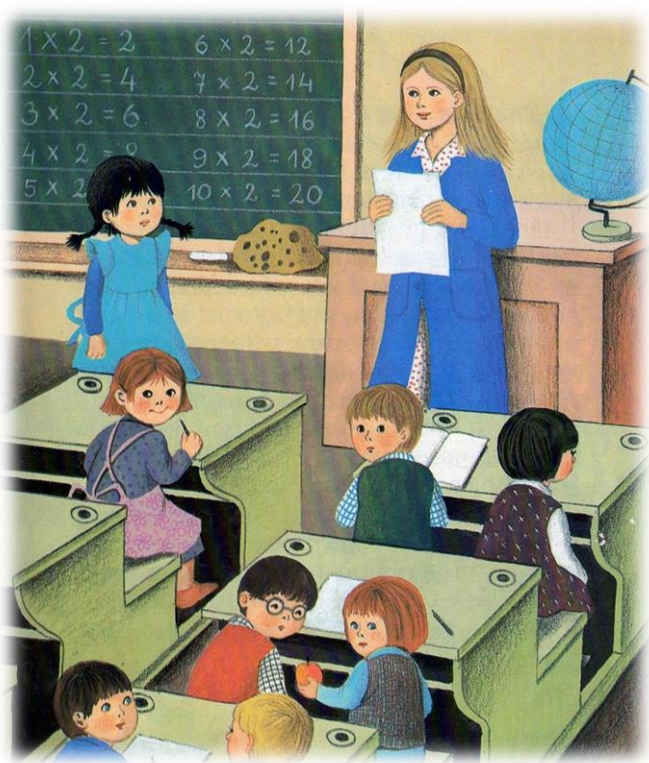
Da smo naredili 5 razredov, smo hodili v 6 različnih hiš. Od tega so bile 3 gostilne. To je bila osnovna šola. Gospa Likarjeva je bila že stara in je dajala petke. Znanja smo pa dobili zelo malo.

Anica Kovač

Prvi šolski dan sem jokala, ker smo se pred tem preselili in nisem nikogar poznala. Zaradi tega me je bilo strah. Stara mama me je peljala do šole. Tam nas je čakala učiteljica Zora Kosin. Ko se nas je nekaj zbralo, smo šli v razred. Drugi otroci so se med seboj poznali. Zato sem bila žalostna. Učiteljica je bila zelo dobra do mene. Želela me je povezati z drugimi otroki. Punčke so imele cekarčke iz koruznega ličkanja, fantje pa so imeli vrečke čez rame iz sivga platna. V glavnem smo bili otroci bosí. Stara mama mi je sešila copate iz blaga, prešila je spodnji del iz več plasti blaga, tako da so bili trdi. Jaz sem doma tudi hodila bosa, ampak v šoli sem bila obuta. Kar nekaj časa je trajalo, da so me otroci sprejeli medse. Najbolj pa sem bila srečna, da sem imela usnjeno torbico, v njej leseno puščico, v njej pa svinčnik, radirko, šilček in držalo za pero.

Ana Strgar

Prvi šolski dan. To so bila velika doživetja, predvsem skrb, ali bom jaz to

zmogla. Ampak potem je bilo vse dobro in prav. Ko sem prišla v razred, prostor je bil svetel in prostoren, sem spoznala sošolko, s katero sva še danes prijateljici.

Amalija Jesenko

Mama me je pospremila do šole. Domov sem se sama vrnila. Šli smo na Tri Kralje, v mežnarijo, dokler niso naredili šole. Veliko smo hodili bosí. Bila sem četrti otrok od šestih. Šole nisem imela preveč rada. Skrbelo me je, ali bo šlo. Imela sem nahrbtnik.

Fani Slovša

Prvi dan smo bili z vzgojiteljem. Hodili smo peš eno uro, bila je revščina. Pobrala sem italijansko torbo, tako za čez ramo, pa sem jo imela za v šolo. Imela sem dva zvezka in svinčnik (polomljen). V glavnem smo na pouk zamujali zaradi razdalje, ali pa smo se kje »muzali«. Nekateri otroci so bili v šoli tepeni. Bila je vojna, pokalo je. Bilo nas je zelo strah. Težko je bilo dobiti kaj za obuti. Iz odej je mama sešila copate.

Ana Tomažin

Bila sem v bolnici. Moški so me prišli iskat. Odpeljali so me na vozičku. V tisi sobi, »učilnici«, nas je bilo kakih 8 do 9 učencev. Učiteljica je bila zelo, zelo prijazna. Ležali smo na lesenih ležalnikih, na trdem, na trebuhu, proti tabli, tako smo se učili.

Anica Grom

Ne spomnim se prvega šolskega dne. Spomnim pa se snega, ki je bil meter visok in smo ga otroci gazili, ko smo šli v šolo.

R. M.

Šla sem uro peš s prijateljicama. Potem je prišla vojna in smo bili doma, ni bilo več pouka. Hudi časi so bili.

Vse je minilo, težko ali lepo! Ne moreš z glavo skozi zid.

Ž. M.

»Šla sem peš z bratom skozi gozd. Do učiteljev smo imeli strahospoštovanje.«

Marija Rupnik

»Bilo me je strah, ker so bili ob cesti italijanski vojaki. Smo mogli pozdraviti: »Bongiorno!«

Ivana Čuden

»Imela sem leseno torbo.« Marija Gostiša

Dva volka

Na mizi imam lepo sliko. Dva volka v noči, ko sveti polna luna. Volka odlično vidita in gresta na sosednje dvorišče med kokoši. Kure se vznemirijo in vpijejo, da zbudijo lastnika, ki pride ven in spodi volkove. Nevarni so, ker lahko napadejo tudi človeka. So pa lepi in drzni.

Tu sta volkova dva,
oba na kure čakata,
na dvorišče se podajo,
saj dober plen tam imajo.
Kokoši so na varnem,
volkova pa bežita pred lovцем.
Zdaj nimata hrane za mladiče,
potrebna bo nova uspešna akcija.
Na drugem dvorišču so lepi beli zajci,
zelo mikavno, slastno
in volku je uspelo odgnati
psa z dvorišča,
tako lajež je zbudil lastnika,
vzel je puško s stene in odšel na lov.

Zapisala Gabrijela Jakelj

Ponovno v vrtec

Pred desetimi leti sem odšla iz Miklavževega vrtca kot upokojena vzgojiteljica. Letos januarja pa sem vrtcu ponudila pomoč zaradi pomanjkanja kadra.

Tako sem še vedno občasno prisotna. Z veseljem prihajam, saj sem se prav pomladila. Občutek, da še zmorem in da sem še kljub letom koristna, je prav dober.

Zaposlene in otroci so me lepo sprejeli. Res je, da sem po 7,5 urah dela z otroki utrujena, pa še 50 kilometrov na dan prevozim (iz Idrije),

a ob koncu delovnega dne sem zelo zadovoljna. Precej drugače je kot pred 10 leti, a je vseeno zelo prijetno.

Hvala Bogu in vsem v Miklavževemu vrtcu, da ste me tako lepo sprejeli in mi omogočili, da še lahko živim svoje poslanstvo.

Darinka Kamenšak

V spomin

*Se nebo je odprlo,
ti pokazalo pot,
da pojdeš tja,
kjer doma je Gospod.*

Spoštovani,

Naš ata, Matevž Marinč se je poslovil. Odšel je iz domače hiše, domačega vrta, odšel iz vašega Doma, a nikoli ne bo odšel iz naših src. Rad je živel z vami in ob vas. Dobro ste ga poznali in spoznali ste tudi nas, njegove otroke, njegove najdražje ...

Iskrena hvala za vsako dobro delo, za lepo besedo, za potrpljenje, za tolažbo, ki jo je še kako potreboval. Hvala, ker ste skušali ustreči vsaki naši želji, da bi bilo našemu atu lepo.

Vemo, da ste nas skušali razumeti in bili z nami potrpežljivi.

Hvaležni otroci: Mojca, Boštjan, Zvonka, Majda, Slavi, Vojko

Meni pa je dobro, da sem blizu Tebe, moj Bog.

Ps 73,28

MARINČ MATEVŽ

MARIJA BAJT

Blagor vam, ker ste se že tukaj veselili srečne večnosti.

RAZVEDRILO

Poimenujmo po domače:

KROŽNIK		
DENARNICA		
ROŽNI VENEC		
STOPNICE		
STOL		
PREDPASNIK		
PES		
ZAJEMALKA		

SMEJALNICA

V šoli

Učitelj: »Janezek, naštej mi tri živali iz Afrike!«

Janezek: »Lev in dva krokodila.«

Varen šport

Janezek: »Kateri šport je najbolj varen?«

Ata: »Šah.«

Janezek: »In kaj je najhujša poškodba pri šahu?«

Ata: »Izpah čeljusti zaradi zehanja.«

Omejitev hitrosti

Polica j ustavi avto, ki pridrvi dvesto, omejitev pa je štirideset:

»Vi, ali niste videli table z omejitvijo hitrosti?«

Voznik: »Kako neki! Pri tej brzini?«

D. K.